

däriifrån, då kunde folk lätt förstå, hvem som var mest berest, Ivar eller jag, ty det fanns då säkerligen andra saker än kvarnvingar att få se där borta.

Jag vågade icke fråga, om vägen var svår. Farmor var så slug som en svala. Det var mycket troligt, att hon kunnat gissa sig till hvad hennes Lillpojke gick och grubblade på om dagarne.

Det var dock icke rådligt att ge sig af på den långa färden genast. Jag fick lof att vänta litet, till dess jag blef stor, det vill säga, till dess jag fick byxor.

I hela mitt lif hittills hade jag nämligen varit tvungen att gå i kolt och kjolar. Men stora karlar, som äro på resa till Världens Ända, hade säkert byxor på sig, tänkte jag.

Några dagar senare hörde jag mor prata med farmor om, att jag började bli nästan för lång för att gå i kjol längre. Hon fick lof att skaffa mig ordentliga byxor med det snaraste, sade hon.

Den, som blef stormglad öfver detta meddelande, det var allt Kolt-Olle det. Jag slog en kullerbytta för mor, och då jag rest mig upp, måste jag slå en för farmor också.

Men farmor, hon var omedgörlig den gången. Hon hittade på alla möjliga invändningar. Olle var alldeles för